

दानीएलाचा ग्रंथ - क्रमांक एकोणसत्तर

पिढ्यान्पिढ्यांच्या चक्राचे उलगडणे: अॅडव्हेंटिझमच्या चार घृणास्पद गोष्टी

Jeff Pippenger

2024-02-02

देव कधीही बदलत नाही, आणि म्हणूनच अॅडव्हेंटिझमचा न्याय त्याच्या चौथ्या पिढीत केला जातो.

“आणि त्याने त्या तागाच्या वस्त्रांनी परिधान केलेल्या मनुष्याला, ज्याच्या कंबरेजवळ लेखकाची शाईदाणी होती, हाक मारली; आणि परमेश्वर त्याला म्हणाला, नगराच्या मधोमध, यरुशलेमच्या मधोमध जा, आणि जे लोक तिच्या मधोमध घडणाऱ्या सर्व घृणास्पद कृत्यांबद्दल उसासे टाकतात व आक्रोश करतात, अशा पुरुषांच्या कपाळांवर एक खूण कर. आणि इतरांना तो माझ्या ऐकण्यात म्हणाला, त्याच्या मागून नगरातून जा, आणि घात करा: तुमचा डोळा दया दाखवू नये, आणि तुम्ही कणवही करू नका: वृद्ध आणि तरुण, कुमारिका, लहान मुले, आणि स्त्रिया, सर्वांचा पूर्ण संहार करा: पण ज्याच्यावर ती खूण आहे, अशा कोणत्याही मनुष्याजवळ जाऊ नका; आणि माझ्या पवित्रस्थानापासून आरंभ करा. तेव्हा त्यांनी त्या घरासमोर असलेल्या वडीलजनांपासून आरंभ केला.”

“येथे आता स्वर्गीय पवित्रस्थानातील कृपासून सोडून प्रतिशोधाची वस्त्रे परिधान करण्यास आणि ज्यांनी देवाने त्यांना दिलेल्या प्रकाशाला प्रतिसाद दिला नाही त्यांच्यावर न्यायनिवाड्यांद्वारे आपला क्रोध ओतण्यास निघाला आहे. ‘दुष्कर्माविरुद्धचा दंडादेश त्वरित अंमलात आणला जात नाही, म्हणून मनुष्यपुत्रांचे हृदय दुष्कर्म करण्यास पूर्णपणे प्रवृत्त होते.’ प्रभूने त्यांच्याप्रती दाखविलेल्या संयमाने आणि दीर्घ सहनशीलतेने मृदू होण्याऐवजी, जे देवाला भित नाहीत आणि सत्यावर प्रेम करीत नाहीत, ते आपल्या दुष्ट मार्गात आपली मने अधिक कठोर करतात. परंतु देवाच्या सहनशीलतेलाही मर्यादा आहेत, आणि अनेक जण या मर्यादांचा अतिक्रम करीत आहेत. त्यांनी कृपेच्या सीमा ओलांडल्या आहेत, आणि म्हणून देवाने हस्तक्षेप करून आपल्या स्वतःच्या सन्मानाचे समर्थन केले पाहिजे.”

अमोरी लोकांविषयी प्रभू म्हणाला: ‘चौथ्या पिढीत ते पुन्हा येथे येतील; कारण अमोरी लोकांचे अधर्म अजून परिपूर्ण झालेले नाही.’ जरी ही जात आपल्या मूर्तिपूजेमुळे व भ्रष्टाचारामुळे विशेषत्वाने कुप्रसिद्ध होती, तरीही तिने आपल्या अधर्माचा प्याला अजून भरून काढला नव्हता, आणि देव तिच्या संपूर्ण नाशाची आज्ञा देणार नव्हता. लोकांनी दैवी सामर्थ्याचे प्रकटीकरण ठळक रीतीने झालेले पाहावे, जेणेकरून त्यांना कोणतेही निमित्त उरणार नाही. करुणामय सृष्टीकर्ता चौथ्या पिढीपर्यंत त्यांच्या अधर्माचा सहनशीलतेने भार वाहण्यास इच्छुक होता. त्यानंतर, जर सुधाराकडे कोणताही बदल दिसून आला नाही, तर त्यांच्यावर त्याचे न्यायनिर्णय पडणार होते.

“अनंत परमेश्वर अजूनही अचूक अचूकतेने सर्व राष्ट्रांबरोबरचा हिशेब ठेवतो. त्याची दया पश्चात्तापाच्या आवाहनांसह प्रस्तुत केली जात असताना हा हिशेब खुला राहिल; परंतु जेव्हा आकडे त्या एका मर्यादेपर्यंत पोहोचतात जी देवाने निश्चित केलेली आहे, तेव्हा त्याच्या क्रोधाच्या सेवाकार्यास आरंभ होतो. हिशेब बंद होतो. दैवी सहनशीलता समाप्त होते. त्यांच्या वतीने दयेची याचना पुन्हा राहात नाही.”

“भविष्यवक्त्याने, युगानुयुगे पुढे पाहताना, हा काळ आपल्या दृष्टिपुढे उभा पाहिला होता. या युगातील राष्ट्रे अद्वितीय कृपादानांची प्राप्तकर्ती झाली आहेत. स्वर्गातील आशीर्वादांपैकी सर्वात उत्तम आशीर्वाद त्यांना देण्यात आले आहेत; परंतु वाढत चाललेला गर्व, लोभ, मूर्तिपूजा, देवाचा तिरस्कार, आणि नीच कृतघ्नता—ही त्यांच्या विरोधात नोंदली गेली आहेत. ते देवाबरोबरचा आपला हिशेब झपाट्याने बंद करत आहेत.”

“परंतु जी गोष्ट मला थरथर कापविते ती ही की, ज्यांना सर्वात मोठा प्रकाश व विशेषाधिकार लाभले आहेत, तेच प्रचलित अधर्माने दूषित झाले आहेत. त्यांच्या सभोवतालच्या अधार्मिक लोकांच्या प्रभावाखाली, सत्याचा स्वीकार करीत असल्याचा दावा करणाऱ्यांपैकीही बरेच जण शीतळ झाले आहेत आणि दुष्टतेच्या प्रबळ प्रवाहाने वाहून

गेले आहेत. खऱ्या भक्तीभावावर व पवित्रतेवर सार्वत्रिकपणे टाकला जाणारा तिरस्कार, जे देवाशी घनिष्ठ संबंध ठेवत नाहीत त्यांना, त्यांच्या नियमशास्त्राविषयीचा आदर गमावण्यास प्रवृत्त करतो. जर ते प्रकाशाचे अनुसरण करीत असते आणि अंतःकरणापासून सत्याचे पालन करीत असते, तर हा पवित्र नियम, अशा रीतीने तुच्छ मानला जात असताना व बाजूस सारला जात असताना, त्यांना अधिकच मौल्यवान वाटला असता. देवाच्या नियमशास्त्राविषयीचा अनादर जसा अधिक स्पष्टपणे प्रकट होतो, तसतशी त्याचे पालन करणारे आणि जग यांच्यामधील विभाजनरेषा अधिक ठळक होते. एका वर्गामध्ये दैवी आज्ञांवरील प्रेम वाढत जाते, त्याच प्रमाणात दुसऱ्या वर्गामध्ये त्यांच्याविषयीचा तुच्छभाव वाढत जातो.”

“संकट वेगाने जवळ येत आहे. झपाट्याने वाढत जाणारी चिन्हे दाखवितात की देवाच्या भेटीची वेळ आता जवळजवळ आली आहे. शिक्षा करण्यास तो अनिच्छुक असला, तरी तो शिक्षा करील, आणि तीही त्वरेने. जे प्रकाशात चालतात ते येऊ घातलेल्या संकटाची चिन्हे पाहतील; परंतु त्यांनी शांत, निष्काळजी अपेक्षेत बसून त्या विनाशाची वाट पाहू नये, आणि भेटीच्या दिवशी देव आपल्या लोकांचे संरक्षण करील या विश्वासाने स्वतःचे समाधान करून घेऊ नये. तसे अजिबात नाही. त्यांनी हे ओळखले पाहिजे की इतरांना वाचविण्यासाठी परिश्रमपूर्वक कार्य करणे हे त्यांचे कर्तव्य आहे, आणि मदतीसाठी दृढ विश्वासाने देवाकडे पाहिले पाहिजे. ‘नीतिमान मनुष्याची प्रभावी, उत्कट प्रार्थना फार परिणामकारक ठरते.’”

“भक्तीचे खमीर आपली शक्ती संपूर्णपणे गमावलेले नाही. ज्या वेळी मंडळीचा धोका आणि खिन्नता सर्वाधिक असेल, त्या वेळी प्रकाशात उभे असलेले ते लहानसे मंडळ देशात होत असलेल्या घृणास्पद कृत्यांबद्दल उसासे टाकीत व आक्रोश करीत असेल. परंतु विशेषतः त्यांची प्रार्थना मंडळीच्या वतीने उंचावेल, कारण तिचे सदस्य जगाच्या रीतीप्रमाणे आचरण करीत आहेत.

“या विश्वासू थोडक्या लोकांच्या मनःपूर्वक प्रार्थना व्यर्थ जाणार नाहीत. जेव्हा परमेश्वर सूड उगविणारा म्हणून प्रगट होईल, तेव्हा तो त्या सर्वांचा रक्षक म्हणूनही येईल, ज्यांनी विश्वास त्याच्या शुद्धतेत जतन केला आहे आणि स्वतःला जगापासून निष्कलंक राखले आहे. याच वेळी देवाने आपल्या निवडलेल्या लोकांचा न्याय करण्याचे वचन दिले आहे, जे रात्रदिवस त्याच्याकडे आक्रोश करतात, जरी तो त्यांच्याविषयी दीर्घकाळ सहन करीत असला तरी.”

“आज्ञा अशी आहे: ‘शहराच्या मधून, म्हणजे यरुशलेमच्या मधून जा, आणि जे पुरुष तिच्या मधोमध केल्या जाणाऱ्या सर्व घृणास्पद कृत्यांबद्दल उसासे टाकतात व आक्रोश करतात, त्यांच्या कपाळांवर एक खूण कर.’ हे उसासे टाकणारे व आक्रोश करणारे लोक जीवनाचे वचन पुढे मांडीत होते; त्यांनी धिक्कारले, सल्ला दिला, आणि विनवणी केली. जे काही देवाचा अपमान करीत होते, त्यांपैकी काहींनी पश्चात्ताप केला आणि त्यांची अंतःकरणे त्याच्यासमोर नम्र केली. परंतु परमेश्वराचे तेज इस्पाेलापासून निघून गेले होते; जरी पुष्कळ जण अजूनही धर्माचे बाह्य रूप चालू ठेवत होते, तरी त्याचे सामर्थ्य व उपस्थिती यांचा अभाव होता.” टेस्टिमोनीज, खंड ५, २०७-२१०.

सिस्टर व्हाईट या उताऱ्यात ज्या देवाच्या न्यायाचे उदाहरण ओळखून दाखवत आहेत, तो न्याय यरुशलेम नगरावर आणला गेला होता; आणि शेवटच्या दिवसांत ते यरुशलेम म्हणजे सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्च होय. हा न्याय रविवारच्या कायद्याच्या वेळी अंतिम ठरतो, कारण तेथेच देवाचा शिक्का आणि पशूची खूण लादली जाते. यहेज्केल अध्याय आठमध्ये क्रमाक्रमाने वाढत जाणाऱ्या चार घृणास्पद गोष्टी ओळखून दाखविल्या आहेत. पहिला श्लोक सहाव्या वर्षाच्या सहाव्या महिन्याच्या पाचव्या दिवसाचा उल्लेख करून, कृपाकाळ संपण्याच्या अगदी आधी ही दृष्टांतदृष्टी समजून घ्यावयाची आहे, यावर भर देतो.

यहेज्केलाला त्या ऐतिहासिक संदर्भबिंदूचा समावेश करण्याची गरज नव्हती. त्याने सहजपणे असे लिहू शकले असते, “आणि असे झाले की, मी माझ्या घरात बसलो असता, आणि यहुदाचे वडीलजन माझ्यासमोर बसले असता, तेथे प्रभु परमेश्वराचा हात माझ्यावर आला.” त्याने “666” पूर्वीच्या दिवसाचा उल्लेख समाविष्ट केला, ही गोष्ट भविष्यवाणीचे विद्यार्थी यांच्यासाठी एक भविष्यसूचक निर्देश आहे. ज्यांना पशूच्या नावाच्या संख्येवर विजय मिळालेला आहे, ते “666” जाणतात; हे येशू ख्रिस्ताच्या प्रकटीकरणातील एक घटक आहे, जे कृपाकाल समाप्त होण्याच्या अगोदर

उघडले जाते. ते हे जाणतात, कारण ते देवाचे लोक आहेत, जे पेत्राच्या म्हणण्यानुसार, “पूर्वी देवाचे लोक नव्हते.”

१ पेत्र अध्याय दोनमध्ये, जे लोक आता देवाची प्रजा आहेत, त्यांनी “प्रभू कृपाळू आहे हे चाखले आहे.” ते तेच आहेत ज्यांनी संदेष्ट्यांनी दर्शविल्याप्रमाणे देवाचे वचन “खाल्ले” आहे, त्या लोकांच्या विरुद्ध ज्यांनी देवाचे वचन खाण्यास नकार दिला. सर्व संदेष्टे शेवटच्या दिवसांविषयी बोलतात, आणि योहान अध्याय सहामध्ये, येशूने हा संदेश दिला की त्याच्या शिष्यांनी त्याचे मांस खावे आणि त्याचे रक्त प्यावे. त्या अध्यायात, जे शिष्य त्याचे मांस खाण्यास आणि त्याचे रक्त पिण्यास नकार देत होते, त्यांनी तसे साठ-सहाव्या वचनात केले.

त्या वेळेपासून त्याच्या शिष्यांपैकी पुष्कळ जण मागे फिरले आणि यापुढे त्याच्याबरोबर चालले नाहीत. योहान ६:६६.

शेवटच्या दिवसांत जे सुज्ञ ख्रिस्ताचे मांस खातात आणि त्याचे रक्त पितात, ते हे समजतात की Palmoni म्हणून ख्रिस्त हा अद्भुत गणनाकर्ता आहे, आणि जेव्हा त्याची खूण प्रस्तुत केली जाते तेव्हा ते तिला ओळखतात. यहेज्केल आठव्या आरंभीच्या वचनातील “665” ही संख्या, पाहण्याची इच्छा असणाऱ्यांसाठी तेथे आहे, आणि ती किमान दोन महत्त्वाचे भविष्यसूचक मुद्दे ओळखून देते. पहिला मुद्दा असा की हा संदेश रविवारच्या कायद्यापूर्वीच्या एका कालखंडास व्यापून आहे, असे समजले पाहिजे. दुसरा मुद्दा असा की “666” ही संख्या प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील केवळ दोन वचनांपैकी एकात आहे, ज्यास अशा प्रकारे पात्र ठरविण्यात आले आहे की शेवटच्या दिवसांत “सुज्ञ” समजतील.

येथे शहाणपण आहे. ज्याला समज आहे त्याने त्या पशूची संख्या मोजावी; कारण ती मनुष्याची संख्या आहे; आणि त्याची संख्या सहाशे सहासष्ट आहे. प्रकटीकरण 13:18.

शेवटच्या दिवसांत, जेव्हा येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण उघडले जाईल, तेव्हा ज्ञानाच्या वाढीचा अर्थ समजणारे “शहाणे” हे जाणतील की “666” हे एक महत्त्वपूर्ण भविष्यवाणीपर प्रतीक आहे, कारण त्यांनी त्या संख्येवर विजय मिळवलेला असेल. म्हणून यहेज्केल आठव्या अध्यायात वाढत जाणाऱ्या बंडखोरीची ओळख करून देतो, जी चार क्रमशः वाढणाऱ्या घृणास्पद गोष्टींनी दर्शविली आहे. अंतिम घृणास्पद गोष्ट मूर्खाना सूर्यापुढे नतमस्तक होताना दर्शविते, आणि अशा रीतीने शेवटच्या दिवसांत यरुशलेमच्या (अॅडव्हेंटिझमच्या) न्यायाची खूण ठरते. तो न्याय चौथ्या पिढीत घडतो. त्या चार घृणास्पद गोष्टी लाओडिकीया अॅडव्हेंटिझमच्या चार पिढ्यांची प्रतीके आहेत.

पहिली पिढी 1863 मध्ये सुरू झाली, मोशेच्या “सात वेळा” या शपथेच्या विरुद्ध बंडखोरीने. पंचवीस वर्षांनंतर, 1888 ची बंडखोरी प्रकट झाली. त्यानंतर एकतीस वर्षांनी 1919 ची बंडखोरी घडली, जी W. W. Prescott यांच्या “The Doctrine of Christ” या पुस्तकाद्वारे प्रतिनिधित्व केली गेली. त्यानंतर अडतीस वर्षांनी, 1957 मध्ये, “Questions on Doctrine” या पुस्तकाद्वारे प्रतिनिधित्व केलेली बंडखोरी घडली. आता आपण दाखवून देण्यास आरंभ करू की हे चार waymarks यहेज्केल आठमधील चार घृणास्पद गोष्टींशी कशा सुसंगत आहेत.

१८६३ मध्ये, लाओदिकीयन अॅडव्हेंटिझमने हबक्कूक अध्याय दोनमधील, “दृष्टांत लिही आणि तो पाट्यांवर स्पष्ट कर,” या आज्ञेच्या परिपूर्ती ठरलेल्या दोन चार्टांच्या ऐवजी एक नवीन चार्ट सादर केला. १८६३ च्या चार्टमधून भविष्यसूचक चित्रणातील “सात वेळा” काढून टाकण्यात आले, जसे ते दोन पवित्र चार्टांवर १२६०, १२९०, आणि १३३५ यांच्यासह होते. हबक्कूकमध्ये ही आज्ञा दर्शविते की त्या पाट्या (अनेकवचनी) अशा प्रकारे प्रसिद्ध केल्या जातील की, “जो कोणी ते वाचील तो धावू शकेल.” १८६३ चा चार्ट लक्ष्यापासून इतका दूर होता की त्यासोबत स्पष्टीकरणार्थ एक स्वतंत्र पत्रक द्यावे लागले. अतिरिक्त पत्रकाशिवाय १८६३ च्या चार्टकडे पाहून “धावणे” शक्य नव्हते.

आणि परमेश्वराने मला उत्तर दिले, आणि म्हणाला, दृष्टान्त लिहून ठेव, आणि तो पट्ट्यांवर स्पष्टपणे लिही, म्हणजे जो तो वाचील तो धावू शकेल. हबक्कूक २:२.

१८६३ चे चार्ट हे सत्य झाकून टाकण्यासाठी रचलेले एक बनावट साधन होते, अगदी विल्यम मिलर यांनी आपल्या स्वप्नात पाहिल्याप्रमाणे. ती दोन पवित्र चार्ट्स त्या कराराचे प्रतीक होती, जो ख्रिस्ताने त्या लोकांबरोबर केला होता, ज्यांनी पृथ्वीवरील पशूच्या खऱ्या प्रोटेस्टंट शिंगाचे स्थान नुकतेच स्वीकारले होते. त्या दोन चार्ट्सनी मिलराइट्स आणि ख्रिस्त यांच्यातील करारसंबंधाचे प्रतीक दर्शविले; तोच ख्रिस्त १८४४ मध्ये अचानक आपल्या मंदिरात आला, आणि जेव्हा तो आला, तेव्हा तो कराराचा दूत म्हणून आला. प्राचीन इस्राएल आधुनिक इस्राएलचे निदर्शक आहे, आणि जेव्हा ख्रिस्ताने प्राचीन इस्राएलला मिसरच्या दास्यातून बाहेर काढले, तेव्हा त्याद्वारे त्याने त्या काळाचे पूर्वचित्रण केले, जेव्हा तो आधुनिक इस्राएलला पोपसत्तेच्या बारा शंभर साठ वर्षांच्या अधिपत्याच्या दास्यातून बाहेर काढणार होता. सिस्टर व्हाईट वारंवार या दोन इतिहासांना समांतर इतिहास म्हणून अधोरेखित करतात.

“भूतकाळातील युगांचा संचयित प्रकाश आमच्यावर तेजाने प्रकाशमान होत आहे. इस्राएलच्या विस्मरणाची नोंद आमच्या प्रबोधनासाठी जतन करून ठेवण्यात आली आहे. या युगात देवाने प्रत्येक राष्ट्र, कुळ आणि भाषेमधून स्वतःकडे एक लोकसमूह गोळा करण्यासाठी आपला हात पुढे केला आहे. आगमन चळवळीत त्याने आपल्या वारशासाठी कार्य केले आहे, जसे इस्राएली लोकांना मिसरहून बाहेर नेताना त्याने त्यांच्यासाठी कार्य केले. 1844 च्या महान निराशेमध्ये त्याच्या लोकांच्या विश्वासाची परीक्षा झाली, जशी लाल समुद्राजवळ इब्री लोकांची झाली होती.” Testimonies, volume 8, 115, 116.

जेव्हा प्रभुने प्राचीन इस्राएलाशी करार केला, तेव्हा त्या करारसंबंधाचे प्रतिनिधित्व करण्यासाठी त्याने दोन पाट्या दिल्या. जेव्हा प्रभुने आधुनिक इस्राएलाशी करार केला, तेव्हाही त्या करारसंबंधाचे प्रतिनिधित्व करण्यासाठी त्याने दोन पाट्या दिल्या. दहा आज्ञांच्या दोन पाट्या हबक्कूकच्या दोन पाट्यांचे प्रतिरूप आहेत. लाल समुद्र पार केल्यानंतर थोड्याच काळात त्याने त्यांना त्या दोन पाट्या दिल्या, आणि सिस्टर व्हाईट हे 1844 च्या महान निराशेची समरूप ठरवितात. 1844 नंतर लवकरच, भविष्यवाणीच्या इतिहासाच्या दृष्टीने, प्रभुने दुसरी पाटी प्रकट केली. प्राचीन इस्राएलास देवाच्या नियमशास्त्राचे विश्वस्त करण्यात आले, आणि आधुनिक इस्राएलास केवळ देवाच्या नियमशास्त्राचेच नव्हे, तर त्या महान भविष्यवाणीविषयक सत्यांचेही विश्वस्त करण्यात आले.

“देवाने या काळात आपल्या मंडळीला, जसे त्याने प्राचीन इस्राएलास पाचारण केले होते तसे, पृथ्वीवर प्रकाश म्हणून उभे राहण्यास पाचारण केले आहे. सत्याच्या सामर्थ्यशाली धारदार शस्त्राद्वारे—पहिल्या, दुसऱ्या आणि तिसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांद्वारे—त्याने त्यांना चर्चपासून व जगापासून वेगळे केले आहे, जेणेकरून त्यांना स्वतःजवळ पवित्र समीपतेत आणावे. त्याने त्यांना आपल्या नियमशास्त्राचे विश्वस्त केले आहे आणि या काळासाठीच्या भविष्यवाणीतील महान सत्ये त्यांच्याकडे सोपविली आहेत. जशी प्राचीन इस्राएलाकडे सोपविलेली पवित्र वचने होती, तसेच हे जगाला कळविण्यासाठी दिलेला एक पवित्र विश्वस्त ठेव आहे.” Testimonies, volume 5, 455.

पहिल्या दोन आज्ञांमध्ये देवाची मूर्तिपूजेविषयीची घृणा स्पष्ट होते; आणि त्या पहिल्या दोन आज्ञांमध्ये तो हेही दर्शवितो की न्याय तिसऱ्या व चौथ्या पिढीपर्यंत केला जातो, कारण तो स्वतःला मत्सरी देव म्हणून प्रकट करतो.

“या वेळी नियमशास्त्र केवळ इब्री लोकांच्या हितासाठीच सांगितले गेले नव्हते. देवाने त्यांना आपल्या नियमशास्त्राचे रक्षक व संरक्षक ठरवून त्यांचा सन्मान केला, परंतु ते संपूर्ण जगासाठी एका पवित्र न्यासाप्रमाणे जतन केले जाणे अपेक्षित होते. दशाज्ञेतील विधाने सर्व मानवजातीस अनुरूप आहेत, आणि ती सर्वांच्या शिक्षण व शासनासाठी देण्यात आली. दहा आज्ञा—संक्षिप्त, सर्वसमावेशक आणि अधिकारपूर्ण—मनुष्याचे देवाविषयी आणि आपल्या सहमनुष्याविषयी असलेले कर्तव्य व्यापून टाकतात; आणि त्या सर्व प्रेम या महान मूलभूत तत्त्वावर आधारलेल्या आहेत. ‘तू आपला प्रभु देव याच्यावर पूर्ण अंतःकरणाने, पूर्ण जीवाने, पूर्ण शक्तीने आणि पूर्ण मनाने प्रेम कर; आणि आपल्या शेजाऱ्यावर स्वतःसारखे प्रेम कर.’ लूक 10:27. तसेच अनुवाद 6:4, 5; लेवीय 19:18 पाहा. दहा आज्ञांमध्ये ही तत्त्वे सविस्तर रीतीने उलगडली आहेत, आणि ती मनुष्याच्या स्थिती व परिस्थितींना लागू अशी केली आहेत.”

“‘तू माझ्यापुढे दुसरे देव बाळगू नकोस.’”

“यहोवा, सनातन, स्वयं-अस्तित्वात असलेला, अनिर्मित असा एकमेव, जो स्वतः सर्वांचा उगम व पालनकर्ता आहे, तोच केवळ सर्वोच्च आदर आणि उपासना यांस पात्र आहे. मनुष्याला आपल्या प्रेमात किंवा सेवेत कोणत्याही दुसऱ्या वस्तूस पहिले स्थान देण्यास मनाई आहे. आपण ज्या कोणत्याही गोष्टीला जपतो आणि जी देवावरील आपले प्रेम कमी करण्याकडे प्रवृत्त होते किंवा त्याला देय असलेल्या सेवेत अडथळा आणते, त्या गोष्टीचाच आपण देव बनवितो.”

“तू आपल्यासाठी कोणतीही कोरलेली मूर्ती, किंवा वर आकाशात असलेल्या कोणत्याही वस्तूची, किंवा खाली पृथ्वीवर असलेल्या कोणत्याही वस्तूची, किंवा पृथ्वीखाली पाण्यात असलेल्या कोणत्याही वस्तूची प्रतिमा बनवू नकोस; तू त्यांना दंडवत घालू नकोस, किंवा त्यांची सेवा करू नकोस.”

“दुसरी आज्ञा प्रतिमा किंवा साम्यरूपांच्या द्वारे खऱ्या देवाची उपासना करण्यास मनाई करते. अनेक मूर्तिपूजक राष्ट्रे असा दावा करीत असत की त्यांच्या प्रतिमा या केवळ आकृती किंवा प्रतीके आहेत, ज्यांच्या द्वारे देवतेची उपासना केली जाते; परंतु देवाने अशी उपासना पाप असल्याचे घोषित केले आहे. नित्यकाळच्या त्या परमेश्वराचे भौतिक वस्तूंनी प्रतिनिधित्व करण्याचा प्रयत्न मनुष्याच्या देवाविषयीच्या संकल्पनेला खालावून टाकील. यहोवाच्या अनंत परिपूर्णतेपासून दूर वळलेले मन, सृष्टीकर्त्याऐवजी सृष्टीकडे आकर्षित होईल. आणि देवाविषयीच्या त्याच्या संकल्पना जशा खालावत जातील, तसतसा मनुष्यही अधःपतित होत जाईल.”

“मी परमेश्वर तुझा देव ईर्ष्यावान देव आहे.’ देवाचा आपल्या लोकांशी असलेला निकटचा व पवित्र संबंध विवाहाच्या प्रतिमेद्वारे दर्शविला आहे. मूर्तिपूजा ही आध्यात्मिक व्यभिचार असल्याने, तिच्याविरुद्ध देवाची अप्रसन्नता उचितपणे ईर्ष्या असे संबोधली जाते.” पितामह आणि संदेष्टे, ३०५, ३०६.

देवाचा मत्सर विशेषतः मूर्तिपूजेविरुद्ध प्रकट होतो, आणि यहजेकेल अध्याय आठमध्ये पहिली घृणास्पद गोष्ट “मत्सराची प्रतिमा” आहे, हे योगायोगाने नाही.

आणि सहाव्या वर्षी, सहाव्या महिन्यात, त्या महिन्याच्या पाचव्या दिवशी, मी माझ्या घरी बसलो असता आणि यहूदाचे वडीलजन माझ्यासमोर बसले असता, तेथे प्रभु परमेश्वराचा हात माझ्यावर पडला. तेव्हा मी पाहिले, आणि पाहा, अग्नीप्रमाणे एक स्वरूप दिसले: त्याच्या कटीपासून खालच्या भागापर्यंत अग्नी; आणि त्याच्या कटीपासून वरच्या भागापर्यंत तेजस्वितेप्रमाणे, अंबराच्या वर्णासारखे. आणि त्याने हाताचे एक स्वरूप पुढे केले आणि माझ्या डोक्यावरील एका केसांच्या बटेला धरले; आणि आत्म्याने मला पृथ्वी आणि आकाश यांच्या मध्ये उचलून नेले, आणि देवाच्या दर्शनांत मला यरुशलमेस, उत्तरेकडे तोंड असलेल्या आतील वेशीच्या द्वाराजवळ आणले; जेथे मत्सर उत्पन्न करणाऱ्या त्या मत्सरमूर्तीचे स्थान होते. आणि पाहा, इस्राएलच्या देवाचे तेज तेथे होते, त्या मैदानात मी पाहिलेल्या दर्शनाप्रमाणे. मग तो मला म्हणाला, “मनुष्यपुत्रा, आता आपले डोळे उत्तरेकडे उचल.” तेव्हा मी माझे डोळे उत्तरेकडे उचलले, आणि पाहा, वेदीच्या वेशीजवळ, प्रवेशद्वारात, उत्तरेकडे ती मत्सरमूर्ती होती. यहजेकेल ८:१-५.

मत्सराची प्रतिमा ही यहजेकेलाला दाखविण्यात आलेल्या क्रमशः वाढत जाणाऱ्या चार घृणास्पद कृत्यांपैकी पहिली आहे. मत्सराची प्रतिमा ही अँडव्हेटिझममधील क्रमशः वाढत जाणाऱ्या बंडखोरीच्या चार पिढ्यांपैकी पहिल्या पिढीच्या प्रारंभाचे प्रतिनिधित्व करते. पहिली पिढी १८६३ मध्ये सुरू झाली.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“प्राचीन संदेष्ट्यांपैकी प्रत्येकाने आपल्या स्वतःच्या काळापेक्षा आपल्या काळासाठी अधिक भाष्य केले, म्हणून त्यांचे भविष्यवचन आपल्यासाठी प्रभावी आहे. ‘आता या सर्व गोष्टी त्यांच्यावर दृष्टांत म्हणून घडल्या; आणि ज्यांच्यावर युगांचा शेवट आला आहे अशा आपल्या बोधासाठी त्या लिहिल्या गेल्या आहेत.’ १ करिंथकर १०:११. ‘ते स्वतःसाठी नव्हे, तर आपल्यासाठी त्या गोष्टींची सेवा करीत होते, ज्या गोष्टी आता स्वर्गातून पाठविलेल्या पवित्र आत्म्याद्वारे तुम्हांला सुवार्ता सांगणाऱ्यांनी तुम्हांला कळविल्या आहेत; ज्या गोष्टींकडे दूतांनाही निरखून पाहण्याची इच्छा आहे.’ १ पेत्र १:१२....”

“या शेवटच्या पिढीसाठी बायबलने आपले खजिने संचित करून एकत्र बांधून ठेवले आहेत. जुन्या कराराच्या इतिहासातील सर्व महान घटना व गंभीर व्यवहार या शेवटच्या दिवसांत मंडळीमध्ये पुन्हा घडत आले आहेत आणि घडत आहेत.” Selected Messages, book 3, 338, 339.